

[Forsvarsministeren.]

ærede medlem i en særbetænkning fra den kommission, hvoraf han har været medlem i en årrække, afgiver en erklæring om, at han kan tiltræde forslaget's hovedlinier, synes jeg ærlig talt, det er lidt for stærkt, når det ærede medlem i dag kommer og siger, at nu har han fået tvivl om, hvorvidt det, han sagde for en måned siden, er rigtigt. Nu har han fået en sådan tvivl, så han må sige, at hovedlinierne *måske* kan anvendes.

Det ærede medlem var også af den mening, at jeg med det lovforslag, som jeg her har fremsat for rigsdagen, var begyndt fra den forkerte ende. Det ærede medlem har for et år siden godkendt, at der blev udarbejdet et forslag i overensstemmelse med de retningslinier, som har været bestemmende for det forslag, der nu foreligger. Må jeg ikke henstille til det ærede medlem, at han læser, hvad han selv gav tilslutning den 29. juni i fjor i forsvarskommissionen. Den 29. juni i fjor gav det ærede medlem tilslutning til, at der blev udarbejdet et forslag, som indeholder de hovedpunkter, der kendetegner det nuværende forslag. Hvis det ærede medlem havde været af den opfattelse, indtil kommissionen afgav sin første betænkning, at der var begyndt ved den forkerte ende, hvorfor sagde det ærede medlem det så ikke i sin mindretalsbetænkning? Hvorfor sagde det ærede medlem så ikke, at han var misfornøjet med forslaget's titel? Det må dog være meningen med det ærede medlems tilstedeværelse indenfor kommissionen, at han skal sige, hvad han mener; det kan ikke være meningen, at det skal forholdes os, indtil kommissionen har gjort sit arbejde.

Det ærede medlem har den 29. juni i fjor givet tilslutning til, at der skal udarbejdes et lovforslag med titlen: Forslag til lov om Danmarks forsvar. Det ærede medlem har givet tilslutning til, at det foreliggende forslag blev fremsat med denne titel. Det ærede medlem har derfor ikke nogen som helst ret til i dag at kritisere mig derfor. Men efter at forsvarskommissionen har afgivet sin betænkning, og det ærede medlem havde foreslået mig at bruge den titel, som forslaget havde, da det blev fremsat i folketinget, blev jeg opmærksom på, at det af tekniske grunde ville være hensigtsmæssigt at tilføje undertitlen, og derfor har jeg stillet forslag derom og fået folketingets tilslutning dertil.

Det ærede medlem var også misfornøjet med, at der i lovforslaget tales om kongelige anordninger. Vi har haft kongelige anord-

ninger her i landet lige så længe, som vi har haft en grundlov. Det er enhver ministers ret på grundlag af den lov, han får vedtaget i rigsdagen, rent administrativt at udstede en kongelig anordning om, hvorledes denne eller hin embedsmand, som virker på grundlag af en vedtaget lov, skal forholde sig. Der er gjort opmærksom på i bemærkningerne til det foreliggende forslag, at man måske også vil anvende kongelige anordninger i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Der er intet nyt, intet overraskende heri, det er en ældgammel administrativ praksis.

Så anstillede det ærede medlem nogle betragtninger vedrørende Atlantpagten. Jeg skal begrænse mig til at svare det ærede medlem meget kort. Jeg har aldrig haft grund til at være i tvivl om — det høje tings medlemmer ej heller —, at det var en forudsætning, når vi gik ind under Atlantpagten, at vi da påtog os militære forpligtelser, men vel at mærke forpligtelser, hvis art og omfang den danske regering og rigsdag til enhver tid bestemmer. Hvis det var meningen med det ærede medlems betragtninger her i dag at yde bidrag til, at det forkerte indtryk kan danne sig i befolkningen, at vi som medlemmer af Atlantunionen ikke har vor frihed i behold, så vil jeg dertil gerne svare, at hverken den højtærede udenrigsminister eller jeg selv på noget tidspunkt under de forhandlinger, som vi har deltaget i indenfor Atlantunionen, har tiltrådt beslutninger, hvorved den danske regering og rigsdag er sat ud af spillet. Jeg har tidligere sagt, og på den givne foranledning vil jeg gerne gentage, at det er den danske regering og den danske rigsdag, som træffer afgørelse om de militære foranstaltninger, som Danmark skal gennemføre.

Det er også rigtigt, og det er forudset og traktatmæssigt bestemt, at Atlantpagten's medlemsstater i fællesskab drøfter, hvilke militære foranstaltninger det vil være hensigtsmæssigt for dem at gennemføre. Det kan det ærede medlem jo godt konstatere, det er ikke nogen nyhed, men det ærede medlem skal lade være med at anstille betragtninger med det formål at fremkalde det absolut forkerte indtryk i befolkningen, at det ikke er regeringen og rigsdagen her i landet, der bestemmer, hvilke militære foranstaltninger der skal gennemføres. Det er enhver's ret her i landet at have en mening om tingene, det er også det ærede medlems ret at have den mening om Atlantpagten, som han og hans parti har, men det er ikke rimeligt, hvis det ærede medlem i sin uvilje overfor denne pagt lader sig bringe så vidt, at han fremsætter udtalelser, der i befolkningen skaber et for-